

Csókolom, Nelli néni!

Így köszöntem mindig, mikor beléptem a szőlőlugas fedte teraszról a lakásba. „Szervusz, Béla – fogadta a köszönésemet – Gabit keresed? Kint van a kertben, a diófa alatt.” Mert ha Bandi bácsi otthon volt, nem lehetett rajcsúrozni a lakásban, hiszen Bandi bácsi alkotott. És Nelli néni féltőn óvta férje zavartalanságát. Mert Nelli néni maga volt a csend, a nyugalom. Sosem hallottam, hogy fölemelte volna a hangját, kivéve, ha minket hívott be a kertből uzsonnára. „Fiúk, gyertek! – kiáltotta – készítettem egy kis ennivalót!” És mi futottunk előre a kert mélyéből Cimbi, a puli vidám vakkantásaitól kísérvé. Szinte mindennapos vendége voltam a Farkas háznak, hiszen Nelli néni kisebbik fiával, Gáborral még a Szondi utcai óvodában barátkoztam össze. Aztán együtt jártunk a Rákóczi iskolába, néha még egy osztályba is. Hozzájuk anyám is gond nélkül elengedett játszani, mivel tudta: Nelli néni vigyázó szeme előtt baj nem érhet minket. Úgy érzem, kedvelt engem kisgyerekként is, később kamaszként is, pedig nem voltunk könnyű kamaszok. De Nelli néni megértő és megbocsátó volt. Mikor először meglátott cigarettázni, enyhén rosszálló fejcsóválással kérdezte: „Édesanyád tudja, hogy dohányzol?” Enyhén belepirulva hazudtam: Igen Nelli néni, meg hát ő is cigizik... „Nem érdemes – válaszolta – a felnőttek rossz szokásait utánózni.” Nem kioktatott, nem tartott kiselőadást a dohányzás káros hatásairól, csak megjegyzett valamit a maga csendes módján, amit igaznak tartott, és ami igaz is volt. Néhány éve hosszan beszélgettem, interjút készítettem vele. Mesélt lánykoráról, mesélt arról, hogyan ismerkedett meg Bandi bácsival, hogyan kerültek Balassagyarmatra. Igen, az '50-es évek nehéz időszak volt mindenféle szempontból. De, ahogy fogalmazott: a pedagógusnak nem az a dolga, hogy siránkozzék, hanem az, hogy tanítson. És Nelli néni ízig-vérig pedagógus volt. Tanítványai – és én sajnos, nem tartoztam közéjük – mindig is szeretettel emlegették. Még a leggyatrább felelet is csak csendes rosszállást váltott ki belőle. Nem is tudom, adott-e elégtelent valaha is. Ő kedvelt engem, én szerettem őt. És ahogy gyerekkoromban, hazafelé indultomban beléptem a konyhába elköszönni, úgy köszönök el tőle most is elszorult torokkal: Csókolom, Nelli néni...